

Wyrok z dnia 9 marca 2006 r.

II PK 253/05

Pracownik wymieniony w art. 2 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagrodzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. Nr 26, poz. 306 ze zm.) zachowuje prawo do nagrody rocznej za 2000 r., ustalonej w umowie o pracę zawartej przed dniem 1 czerwca 2000 r., lecz w wysokości ograniczonej do kwoty przewidzianej w art. 10 ust. 7 tej ustawy.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie: SN Beata Gudowska (sprawozdawca), SA Zbigniew Korzeniowski

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2006 r. sprawy z powództwa Jerzego B. przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń na Życie SA w W. o nagrodę roczną, na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 maja 2005 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 18 stycznia 2005 r. oddalił powództwo Jerzego B. przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń na Życie SA w W. o wypłatę nagrody rocznej za 2000 r. w kwocie 35.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2001 r. do dnia zapłaty. Ustalił, że powód pozostawał ze stroną pozwaną w stosunku pracy na stanowisku wiceprezesa zarządu od dnia 1 września 1998 r. do dnia 30 września 2000 r., z którym upływał okres dokonanego przez niego wypowiedzenia stosunku pracy. Stosownie do art. 8 pkt 1 umowy o pracę, stałymi składnikami wynagrodzenia powoda było wynagrodzenie miesięczne, nagrody roczne i nagrody jubileuszowe. Nagroda roczna, w wysokości nie większej niż 600 % przeciętnego stałego wynagrodzenia

miesięcznego w poprzednim roku kalendarzowym i nie mniejszej niż 1/6 część tej kwoty, należała się - zgodnie z art. 8 pkt 3 umowy o pracę - w wypadku osiągnięcia przez pozwaną spółkę dodatniego wyniku finansowego w poprzednim roku obrachunkowym potwierdzonego przez walne zgromadzenie akcjonariuszy spółki po zatwierdzeniu rachunku zysku i strat za dany rok. W ciągu miesiąca od daty walnego zgromadzenia rada nadzorcza powinna podjąć uchwałę o przyznaniu powodowi nagrody rocznej, której wypłata miała być dokonana w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od daty podjęcia uchwały rady. W dniu 30 czerwca 2001 r. odbyło się zwyczajne walne zgromadzenie PZU na Życie SA, które zatwierdziło rachunek zysków i strat za 2000 r. wykazujący dodatni wynik finansowy, lecz rada nadzorcza nie podjęła uchwały o przyznaniu powodowi nagrody rocznej za ten rok.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że warunki prawa do nagrody rocznej ustalono w umowie o pracę zawartej w czasie, gdy nie obowiązywała jeszcze ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi oraz rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania nagrody rocznej osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi oraz wzoru wniosku o przyznanie nagrody rocznej. Wykładając § 6 tego rozporządzenia, stanowiący że „nagroda roczna w 2001 r. może być przyznana po dokonaniu przez właściwy organ oceny wyników działalności uprawnionego za rok obrotowy, który rozpoczął się w 2000 r., chyba że nagroda za ten okres została wypłacona uprawnionemu na dotychczasowych zasadach, a Sąd ten przyjął, że przepisy rozporządzenia odnosiły się do nagród za 2000 r., niewypłaconych przed wejściem w życie rozporządzenia. Stosując więc jego przepisy do spornej nagrody, po ustaleniu, że powód przepracował w 2000 r. tylko 9 miesięcy, stwierdził niespełnienie przez niego warunku określonego w § 3 ust. 2 rozporządzenia.

W apelacji powód zarzucił błąd w zastosowaniu przepisów omawianego rozporządzenia do wynagrodzenia pracownika spółki, wobec której Skarb Państwa nie wykonuje uprawnień nadzorczych w rozumieniu art. 10 ust. 8 ustawy. Przede wszystkim jednak zakwestionował jego zastosowanie do dochodzonego roszczenia dlatego, że jego przepisy nie mają mocy w odniesieniu do stosunków pracy rozwiązanych przed jego wejściem w życie. W szczególności zarzucił, że z § 6 rozporządzenia nie wynika objęcie nim nagród za 2000 r., a wyłącznie wymaganie dokonania oceny wyników działalności za rok obrotowy, który rozpoczął się w 2000 r.

Dodatkowo podniósł, że rozstrzygnięcie sprawy na podstawie § 3 rozporządzenia, kształtującego mniej korzystnie sytuację prawną uprawnionych w porównaniu z istniejącą przed jego wejściem w życie, narusza konstytucyjną zasadę demokratycznego państwa prawnego i wynikającą z niej zasadę ochrony praw nabytych oraz zwrócił uwagę, że zasadę tę potwierdził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 maja 2001 r. (K 19/00). Na stwierdzeniu Trybunału, że z mocy ustawy z dnia 3 marca 2000 r. odpowiednie postanowienia umów o pracę stały się nieważne dopiero po wejściu w życie ustawy, nie wywołując żadnych skutków co do okresu wcześniejszego, skarżący oparł pogląd, iż skoro ustawa nie działa wstecz, to tym bardziej nie może działać w ten sposób rozporządzenie wydane w jej wykonaniu.

W odpowiedzi na apelację pozwany PZU na Życie SA w W. nie zakwestionował zastosowania rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 12 marca 2001 r. do swych pracowników, a wręcz potwierdził, że wynika ono z § 2 pkt 1 rozporządzenia. Wskazał, że Skarb Państwa ma ponad 50% akcji w spółce PZU SA, której ponad 50% akcji należy do pozwanej spółki. Bez polemiki co do stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 marca 2001 r., zaaprobował stanowisko Sądu pierwszej instancji o nieprzysługiwaniu nagrody rocznej za 2000 r., lecz z tym argumentem, że z mocy art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 3 marca 2000 r., od dnia 1 czerwca 2000 r. powodowi należało się wyłącznie wynagrodzenie miesięczne. Stwierdził, że na podstawie art. 13 i 26 ust. 1 ustawy z dniem 31 sierpnia 2000 r. upadła możliwość wypłat nagród rocznych i świadczeń dodatkowych na podstawie umowy o pracę, a przepisy ustawy przewidujące prawo do nagrody rocznej (art. 3 i 10) nie objęły powoda, gdyż weszły w życie w dniu 21 stycznia 2001 r. (art. 30 ustawy), po rozwiązaniu przez niego umowy o pracę.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 31 maja 2005 r. oddalił apelację. Podniósł wprawdzie dodatkowo, że walne zgromadzenie pozwanej spółki dokonało w dniu 30 czerwca 2001 r. oceny wyników za 2000 r. i zatwierdziło sprawozdanie finansowe, które wykazało zysk netto w kwocie 323.530.958,41 zł oraz udzieliło powodowi absolutorium za czas wykonywania przez niego obowiązków wiceprezesa zarządu w 2000 r., za który dochodzi nagrody rocznej, lecz stwierdził, że prawo powoda do tej nagrody nie powstało w związku z zasadami wynagradzania określonymi w ustawie o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, mającej zastosowanie do pozwanej spółki (art. 1 pkt 7 ustawy) i do powoda jako wiceprezesa jej zarządu (art. 2 pkt 2

ustawy). W ocenie Sądu Apelacyjnego, skomplikowany charakter i zawłości interpretacyjne przepisów ustawy z dnia 3 marca 2000 r. wymagały uwzględnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 maja 2001 r. i tych fragmentów jego uzasadnienia, w których - stwierdzając zgodność z Konstytucją jej art. 26 ust. 1 - Trybunał podkreślił bezpośrednie działanie przepisów ustawy, bez przedłużenia działania prawa dawnego, usprawiedliwione znacznym odstępem czasu między jej ogłoszeniem a wejściem w życie (*vacatio legis*) oraz możliwością zachowania dotychczasowych warunków umowy o pracę przez rozwiązanie jej przed dniem 1 września 2000 r. Pozostanie w stosunku pracy po tym dniu - jak ocenił - powodowało poddanie się nowej, mniej korzystnej regulacji płacowej, regulowanej od dnia 1 czerwca 2000 r. przez art. 5 ust. 1 ustawy, który stanowił o przysługiwaniu takim pracownikom, jak powód wyłącznie wynagrodzenia miesięcznego. Sąd drugiej instancji stwierdził dalej, że powód utracił prawo do nagrody rocznej, która w tym dniu nie była jeszcze wymagalna, a jednocześnie zwrócił uwagę na niespójność przepisów art. 5 ust. 1 i 3 oraz art. 26 ust. 1 z art. 30 ustawy w zakresie, w jakim odnoszą się do nagród rocznych. Niespójność tę wyjaśnił przez przyjęcie, że w art. 5 ust. 1 regulowane jest prawo do świadczeń, a art. 26 ust. 1 dotyczy ich wysokości. Przy tej interpretacji przyjął, że za 2000 r., w którym miało nastąpić dostosowanie wynagrodzenia kadry kierowniczej w jednostkach zaliczanych do sektora publicznego prawo do nagrody rocznej zostało wykluczone. Dlatego też uznał, że do nagrody za ten rok nie mają zastosowania art. 5 ust. 3 i art. 10 ust. 1, 3, 4, 7 i 8 ustawy ani § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z 12 marca 2001 r., dotyczący wyłącznie nagród rocznych poczynwszy od 2001 r. Sąd drugiej instancji wyraził także pogląd, że § 6 rozporządzenia - w zakresie dotyczącym nagrody rocznej za rok obrotowy, który rozpoczął się w 2000 r. - jest niezgodny z art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 3 marca 2000 r., bowiem „przekracza” granice delegacji, a ponadto jest sprzeczny z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 3 marca 2000 r.

Skargę kasacyjną powód oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 5 ust.1, art. 26 ust. 1 oraz art. 30 ustawy z dnia 3 marca 2000 r., przez przyjęcie, że od dnia 1 czerwca 2000 r. przysługiwało mu wyłącznie wynagrodzenie miesięczne i w związku z tym utracił prawo do nagrody rocznej za 2000 r. Zarzucił także naruszenie art. 5 ust. 1 i art. 10 ust. 8 tej ustawy oraz § 1, 2, i 6 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 12 marca 2001 r., przez przyjęcie, że § 6 tego rozporządzenia przekracza granice delegacji przewidzianej w art. 10 ust. 8 ustawy oraz że rozporządzenie to ma zastoso-

wanie do pozwanej spółki. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa ograniczonego do kwoty 32.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2001 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie na uzasadnienie podniósł, że zastosowana przez Sąd Apelacyjny wykładnia art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. rażąco narusza zasady niedziałania prawa wstecz oraz ochrony nabytych praw do świadczeń pieniężnych określonych w umowie o pracę za okres sprzed wejścia jej w życie, przy czym ponownie powołał się na uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 maja 2001 r.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na potrzebę wykładni art. 5 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, „które budzą poważne wątpliwości interpretacyjne zwłaszcza co do wzajemnej ich relacji”. Wykazywał, że w związku z wejściem tych przepisów w życie tego samego dnia (1 czerwca 2000 r.) istnieje sprzeczność „między datą wejścia w życie art. 5 ust. 1 i treścią art. 26 ust. 1 ustawy”. Z art. 5 ust. 1 ustawy wynika bowiem, że od dnia 1 czerwca 2000 r. osobom wskazanym w art. 2 przysługuje wyłącznie wynagrodzenie miesięczne, z zastrzeżeniem ust. 3, który dopuszcza możliwość przyznania nagrody rocznej (z tym, że przepis ten wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2001 r.), natomiast z mocy art. 26 ust. 1 ustawy sankcja nieważności z mocy prawa dotyka od dnia 1 września 2000 r. postanowień umów o pracę ustalających nagrodę roczną w wysokości wyższej niż maksymalna dopuszczona ustawą. Ustawa zaczęła obowiązywać w ciągu roku obrotowego, za który miała być przyznana nagroda za 2000 r., stąd wątpliwość, z jaką chwilą następuje utrata prawa do tej nagrody przez osoby wskazane w art. 2, której nie rozstrzygnął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 września 2003 r., I PK 290/02 (OSNP 2004 nr 17, poz. 299).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik strony pozwanej wniósł o jej oddalenie, twierdząc, że art. 5 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Sądowi Apelacyjnemu nie można zarzucić naruszenia tych przepisów. Obydwa weszły w życie w tym samym dniu (1 czerwca 2000 r.), więc gdyby nawet uznać, że prawo do nagrody rocznej w związku z treścią art. 26 ust. 1 ustawy powód utracił z dniem 1 września 2000 r., a nie z dniem 1 czerwca 2000 r., to po tym dniu strony nie mogły już powoływać się na wcześniejsze uzgodnienia, sprzeczne z ustawą. W ocenie strony sporna nagroda stała się wymagalna po wejściu w życie art. 5 ust. 3 ustawy z 3 marca 2000 r. oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie jej art. 10 ust. 8 ustawy, które prawo do niej wykluczają.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dla rozpoznania skargi kasacyjnej zasadnicze znaczenie mają przepisy intertemporalne ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. Nr 26, poz. 306 ze zm.). Chodzi przede wszystkim o przepis jej art. 30, z którego wynika, że ustawa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie miesiąca od dnia jej ogłoszenia (z dniem 1 czerwca 2000 r.), z wyjątkiem art. 5 ust. 2 i 3 oraz art. 10 i 11, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r., oraz art. 18 w zakresie zmian określonych w pkt 3, a także art. 19, 20, 23 i 24, które wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia. Przepisy art. 5 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy weszły więc w życie jednocześnie, jednak nie pozostają w kolizji, gdyż zakres ich mocy wiążącej jest odmienny; należy oddzielić skutki ich oddziaływania obejmujące stosunki prawne mające powstać w przyszłości, po dniu 1 czerwca 2000 r., od tych, które regulują sytuacje zastane w tym dniu.

Takiego rozróżnienia Sąd Apelacyjny dokonał, lecz niewłaściwie wykładając omawiane przepisy stwierdził ich niespójność, którą rozstrzygnął przez zaadresowanie art. 5 ust. 1 do „prawa do świadczeń”, a art. 26 ust. 1 do ich wysokości. Stanowisko to nie może być uznane za trafne. Jest oczywiste, że art. 5 ust. 1 ustawy z 3 marca 2000 r., stanowiący, iż osobom, o których mowa w art. 2 ustawy, przysługuje wyłącznie wynagrodzenie miesięczne, obejmuje stany faktyczne mające powstać po dniu jego wejścia w życie, należy więc odczytywać go w ten sposób, że od tego dnia postanowienia umów o pracę nie mogą zawierać postanowień przewidujących przyznanie wymienionym osobom, poza wynagrodzeniem miesięcznym, jakichkolwiek świadczeń dodatkowych. Przepis ten nie oddziałuje na zawarte już umowy i nie pozbawia świadczenia pracowników, których umowy o pracę zawarte przed 1 czerwca 2000 r. obejmowały poza wynagrodzeniem zasadniczym inne jeszcze świadczenia. Do nich odnosi się art. 26 ust. 1 ustawy, który obliuguje do dostosowania najpóźniej do dnia 1 września 2000 r. maksymalnej wysokości wynagrodzenia do kwot określonych w ustawie. Nawiązuje on do art. 13 ustawy stanowiącego, że postanowienia umów o pracę ustalające wynagrodzenie miesięczne, nagrodę roczną, odprawę oraz wartość świadczeń dodatkowych, w wysokości wyższej niż maksymalna dopuszczona ustawą, są nieważne z mocy prawa w odniesieniu do tej części, która przewyższa

kwotę maksymalną określoną w ustawie. Artykuł 26 ust. 1 ustawy z 3 marca 2000 r. - jako przepis przejściowy - odracza jednak bezpośrednio działanie ustawy na czas po upływie 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie w celu umożliwienia dostosowania się adresatów do oczywiście mniej korzystnej, nowej sytuacji prawnej.

Wymienione przepisy nie przewidują sankcji pełnej nieważności klauzul ustanawiających nagrodę roczną, odprawę albo świadczenia dodatkowe, a stanowią jedynie o ich unieważnieniu co do wysokości przekraczającej maksymalną dopuszczoną ustawą. Tak też działanie omawianego przepisu rozumiał Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia z dnia 7 maja 2001 r., K 19/00 (OTK 2001 nr 4, poz. 82, teza 9 uzasadnienia) podniósł, że przepis nie działa wstecz i modyfikuje treść stosunków pracy w przyszłości, czyli po dniu 31 sierpnia 2000 r. Od tego dnia, jeżeli strony nie umówią nowych warunków wynagrodzenia, zastępują je odpowiednie postanowienia ustawy regulujące wysokość wynagrodzenia. Z tych oczywistych względów art. 5 ust. 1 ustawy nie ma zastosowania do postanowień umownych podjętych przed dniem jego wejścia w życie i nie narusza postanowień istniejących już umów co do przysługiwania między innymi nagrody rocznej.

W konsekwencji umówiona przed dniem 1 czerwca 2000 r. nagroda roczna nadal przysługuje, lecz z mocy prawa ulega po dniu 31 sierpnia 2000 r. w swej wysokości redukcji opisanej w art. 26 ust. 1 ustawy z 3 marca 2000 r. Inaczej, gdyby strony umowy o pracę przewidziały prawo do nagrody rocznej w umowie o pracę zawartej po dniu 1 czerwca 2000 r.; postanowienie takie - stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy - byłoby sprzeczne z prawem i nieważne. Błędne więc było stanowisko Sądu Apelacyjnego, że od dnia 1 czerwca 2000 r., w którym wszedł w życie art. 5 ust. 1 ustawy, powodowi przysługuje wyłącznie wynagrodzenie miesięczne i tym samym z tym dniem utracił prawo do nagrody rocznej za 2000 r.

Stosownie do art. 5 ust. 3 w związku z art. 30 ustawy z 3 marca 2000 r., nagroda roczna mogła być przyznana dopiero od dnia 1 stycznia 2001 r., jednak prawo do niej zostało reaktywowane na innych warunkach. Określa je art. 10 ustawy oraz wydane na jego podstawie (ust. 8) rozporządzenia właściwych ministrów oraz uchwały zarządów jednostek samorządu terytorialnego. W ramach tej delegacji Minister Skarbu Państwa wydał rozporządzenie z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania nagrody rocznej osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi oraz wzoru wniosku o przyznanie nagrody rocznej (Dz.U. Nr 22, poz. 259), które nie ma zastosowania do nagród rocznych ustalonych

w umowach o pracę zawartych przed dniem 1 czerwca 2000 r. Jeżeli tłumaczyć je z wykluczeniem sugerowanej przez Sąd Apelacyjny sprzeczności między art. 5 ust. 1 ustawy i § 6 rozporządzenia, to należy odnieść je wyłącznie do nagród rocznych przyznawanych na podstawie ustawy, czyli od dnia 1 stycznia 2001 r. Tylko tak rozumiany § 6 zyskuje bowiem jasną treść nawiązującą do nagrody rocznej przyznanej najwcześniej w 2001 r., po dokonaniu przez właściwy organ oceny wyników działalności uprawnionego za rok obrotowy, który rozpoczął się jeszcze w 2000 r. Zastrzeżenia o niestosowaniu tego przepisu, gdy nagroda za ten okres została wypłacona uprawnionemu na dotychczasowych zasadach, nie można rozumieć tak jak Sąd pierwszej instancji, przez przyjęcie, że przepisy rozporządzenia odnosiły się do nagród za 2000 r. niewypłaconych przed wejściem w życie rozporządzenia. Przeciwnie, gdy mowa o nagrodzie wypłaconej na dotychczasowych zasadach, chodzi o nagrody za rok 2001 jako rok obliczeniowy, zahaczający o kalendarzowy rok 2000, wypłacone na podstawie art. 10 ustawy, lecz nieuwzględniające jeszcze zasad przyjętych w rozporządzeniu, które weszło w życie od dnia 8 kwietnia 2001 r. W konsekwencji, te nagrody mogły być wypłacane bez względu na to, czy uprawniony pełnił swoją funkcję przez cały rok obrotowy i czy w tym okresie nie naruszył rażąco swoich obowiązków pracowniczych, nie rozwiązano z nim umowy o pracę z jego winy lub nie rozwiązano umowy o zarządzanie lub nie odwołano go ze stanowiska z przyczyn stanowiących podstawę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, gdyż takich restrykcji ustawa nie przewidywała.

Warunki przyznania nagrody, do której odnosi się art. 26 ust. 1 ustawy, należącej za rok 2000 i regulowane umową o pracę zawartą przed dniem 1 czerwca 2000 r., zależały od treści tych umów. Skoro umowa o pracę z września 1998 r. zawarta między stronami przewidywała w art. 8 pkt 3 wypłacenie nagrody rocznej na podstawie uchwały rady nadzorczej podjętej w wypadku osiągnięcia przez pozwaną spółkę dodatniego wyniku finansowego w poprzednim roku obrachunkowym potwierdzonego przez walne zgromadzenie akcjonariuszy spółki po zatwierdzeniu rachunku zysku i strat za dany rok, to postanowienia te nie zostały wzruszone późniejszymi regulacjami rozporządzenia. Nieważne stały się tylko postanowienia umowy o pracę w zakresie ustalenia wysokości nagrody za 2000 r. w kwocie nie większej od sześciu i mniejszej od przeciętnego stałego wynagrodzenia miesięcznego w poprzednim roku kalendarzowym. Z mocy art. 26 ust. 1 ustawy z 3 marca 2000 r. uległy od dnia 1 września 2000 r. przekształceniu w kierunku zgodnym z jej art. 10 ust. 7, czyli wyso-

kość nagrody rocznej nie mogła przekroczyć trzykrotności przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w roku poprzedzającym przyznanie nagrody.

Poza przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego znalazły się zarzuty braku odniesienia przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 12 marca 2001 r. do pozwanej spółki, gdyż jego przepisy zostały wyłączone ze stanu prawnego stanowiącego podstawę wyroku.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).

=====